

EM DIC...

EM DIC....

Em dic....

Potser no t'importa, però t'ho diré.

No. No t'ho diré.

T'ho explicaré

Em dic ... INVISIBLE

Segurament no em veus, no existeixo. No soc.

T'has acostumat a que no hi sigui.

Tot i que fa temps que soc aquí.

Potser ni em sents.

Tot i que a voltes busco la teva atenció.

Et molesta quan crido. Ignores quan ploro,

O senzillament m'esquives quan se m'ha anat el cap i dic bogeries.

Formo part del paisatge, de l'entorn.

Soc allò que embruta la ciutat.

Aquell amb qui ja no et fixes cada dia que passes.

Aquell pel que els teus ulls s'han fet cecs.

No és. S'ha fet imperceptible.

Si soc invisible, ni molesto.

I ara et demano

que em facis present,

siguis conscient que estic, que soc persona,

que no espero res,

només vull la teva mirada

i potser també un "bon dia".

EM DIC...

Em dic... NINGÚ

Per alguns soc allò incòmoda.

Per a molts, el que es converteix en habitual.

Per a la majoria soc ningú, el sense nom.

Ni present ni futur.

Però sí una historia d'un passat anomenat fracàs.

He perdut tot.

Fins arribar a perdre inclús el nom.

Deixo de tenir identitat.

Aquella que fins i tot puc odiar.

De cop i volta ja no hi soc. Ningú pregunta per mi.

Se'm perd la pista.

Els dies són llargs. Les nits encara més llargues.

Passen el dies, pesen les hores. Castiguen els minuts.

Solitud. Ningú m'espera.

I ara et demano,

que em preguntis com em dic.

T'ho diré. Si m'estens la teva mà et saludaré.

Si t'atures cinc minuts em descobriràs.

I si cada dia hi ets, em coneixeràs.

EM DIC...

Em dic RES

Sense rumb. Cap direcció. No futur.

Un únic destí. A enlloc.

Un camí de foscor.

Cada vegada menys llum.

Es redueix el marge, menys recursos.

Res queda de l'amor, la família, els amics, els companys,

Si és que algun dia van existir.

Sense llar, sense sostre. Sense escalfor.

El meu interior, buit.

Acompanyat per una mort en vida.

Cada dia més dependent, més necessitat,

més aturat i més lluny d'una feina.

Exclòs social. Irrecuperable.

Fora de circuit.

Final de la partida.

I ara et demano,

Que agraeixis el que tens, que ho cuidis,

I que cuidis a tots els que t'envolten,

Que segueixis sent llum en el camí dels altres

I que en aquest altres també m'hi tinguis a mi.

EM DIC...

Em dic POR

Sento i visc la por.

Por de perdre-ho tot, no tenint res.

Sempre alguna cosa queda per perdre.

El que et connecta amb el món,

I tot el poc que has pogut arreplegar.

La vida i els records en una maleta.

Por interior, por d'un mateix.

La fe, l'esperança, l'oportunitat,

cada dia se't va escapant de les mans.

Fins i tot por de perdre el seny

Por exterior. A la nit, a la foscor, a ser vulnerable.

De la violència. De l'atac sorpresa. De l'agressió física.

La nit és estar desprotegit, ser víctima.

A expenses dels dimonis i les maldats del món.

I ara et demano,

Que lluitis per tenir una societat més justa,

Perquè tothom tingui dret a un habitatge,

I una vida digna.

Que estiguis atent i vigilant,

Que mesuris i relativitzis les teves pors i inseguretats.

Que a les nits, a l'escalfor del llit, tinguis un últim pensament per mi.

EM DIC...

Em dic MALALT

Tinc fred. Visc el menyspreu de la pluja.

Desprotegit. Sense aixopluc.

Intempèrie com a gran enemic.

I un dolor al cor. Allà on sempre hi plou.

Aquella pluja interior que va calant

i va inundant tot alè de lluita i supervivència.

Menjo el que puc, el que trobo i sí, a vegades el que em donen.

Dolors físics, malalties.

Assistència mèdica de tant en tant.

Però sovint malalties que s'agreugen,

i que es converteixen en cròniques.

Dolors psíquics. La força quan s'ensorra.

Et pot envair la bogeria. La depressió.

Sense prescripció mèdica.

A voltes drogues, a voltes la beguda.

Dependència que et va minvant el cos i sobretot el seny.

Per això no hi ha ajuda. No hi ha qui et guareixi.

Són dolors irreparables, que no tenen cura.

Que t'acompanyaran la resta de la teva vida.

I ara et demano,

Que no et falti mai el plat a taula

Que facis sortir el sol en el meu cor,

Que la dependència és tradueixi en atenció

Que quan em trobis, em preguntis com em trobo.

EM DIC...

Em dic..... JO

Hi ha qui em reconeix. Que supera la barrera de l'invisible.

Que veu en mi a un germà.

No és ajuda. Ho anomena solidaritat.

No és pena. Ho viu com justícia.

Arribar on no arriben o no volen arribar

els que ho poden arreglar.

Aquell que diu... un nou món és possible.

I que vol construir un nou model més solidari

Aquell que em busca.

Que em troba a faltar si no hi soc.

Per si m'ha passat alguna cosa.

Per a ell no soc rutina, no soc compassió.

Tinc nom i cognoms.

I soc més. Molt més. Soc vida.

Aquell que reconeix que no és diferent de mi

Que no és millor que jo. Que és igual que jo.

I ara et demano

que ajudis els que ajuden.

Siguis veu dels sense veu, dels sense sostre.

Que no et venci la mandra ni la por.

Però que no et juguis la vida.

Que no vulguis ser heroi ni protagonista.

Senzillament sigues amic o si més no, company.

EM DIC...

Em dic... SOC

Sí. Ara ja saps qui soc

En no res m'has fet visible.

En no res has descobert que soc algú

Hem passat del res a gaire bé explicar-t'ho tot.

Seguiré tenint por, però em sento acompanyat

Tindrè dolors, però sé que em cuidaràs

Vulnerable, però amb un esclat d'esperança

Em dic...

Sí, ara t'ho diré.

Perquè ara sé que t'importo.

(Dedicada a David del carrer Ferran i a tots i totes els Davids que no coneixem i viuen al carrer)